

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **J. R.**, zast. Prof. JUDr. Zbyňkem Kiesewetterem, DrSc., advokátem se sídlem Zavadilova 22, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo financí České republiky**, se sídlem Letenská 15, 110 00 Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 9 Ca 274/2003 – 47,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 9 Ca 274/2003 – 47 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2003, č. j. 16/60661/2003/1037. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen MHMP) ze dne 29. 4. 2003, č. j. MHMP151997/2002DPC2, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 19 000 Kč za porušení cenových předpisů.

Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení citovaného soudního rozhodnutí, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a z důvodu vad řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) cit. zákona.

V kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, který se opírá o shodná tvrzení, jako to bylo v případě odvolací instance, že námitka, poukazující na to,

že kontrola byla provedena v nepřítomnosti kontrolních pracovníků a že externí pracovníci nebyli oprávněni kontrolu sami provést, je neopodstatněná. Údajně tady nelze dovozovat, že v daném případě porušení cenových předpisů musí kontrolní jízdu provést osoby oprávněné ke kontrole. Lze se tu spokojit s jiným dostatečným zjištěním skutkového stavu. Podle soudu, praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Za problematiku pokládá stěžovatel tvrzení, že městský soud nemá nejmenších pochyb o tom, že se dne 4. 12. 2002 ve večerních hodinách uskutečnila kontrolní jízda, při které se stěžovatel jako poskytovatel taxislužby dopustil ve shodě se zápisem o kontrolní jízdě, jakož i protokolem o cenové kontrole, porušení platebního režimu. Obě tyto listiny byly použity jako důkaz a mají vyvracet stěžovatelovu argumentaci, že si není vědom toho, že by předmětnou jízdu absolvoval.

Dále dle stěžovatele předmětné původní rozhodnutí odboru daní, poplatků a cen MHMP se stalo základem dalšího rozhodnutí ve věci, a to takového rozhodnutí odboru dopravy MHMP č. j. MHMP-19229/2003/DOP-03/Si ze dne 10. 4. 2005, kterým mu byla uložena pokuta 250 000 Kč. Na podkladě odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 29. 4. 2003 pak odbor silniční dopravy Ministerstva dopravy svým rozhodnutím č. j. 42/2004-110-TAXI/2 ze dne 30. 4. 2004 akceptoval stěžovatelovy námitky, předmětné rozhodnutí MHMP zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Následným rozhodnutím odboru dopravy MHMP č. j. 19229/DOP-03/2003/Si, Pp ze dne 25. 8. 2004 pak bylo ve shodě s uváděným stanoviskem Ministerstva dopravy rozhodnuto, že řízení se zastavuje. Toto rozhodnutí se stalo pravomocným.

V daném případě dle stěžovatele došlo k dvojímu rozhodování ve správním řízení s odlišným přístupem k řešení stejné problematiky v nich. V případě takového řízení u odboru daní, poplatků a cen MHMP a Ministerstva financí České republiky Městský soud v Praze bez dalšího přisvědčil uváděné argumentaci a nezohlednil tento druh řízení v působnosti odboru dopravy MHMP a Ministerstva dopravy.

Dle stěžovatele je nesporné, že při rozhodování MHMP, Ministerstva financí a následně i v řízení Městského soudu v Praze nebyly zohledněny základní zásady správního řízení, zejména zásada zákonnosti, materiální (objektivní) pravdy, rovnosti účastníků, presumpce nevinu apod., proto se lze podle něj oprávněně domnívat, že napadené soudní rozhodnutí vychází z nesprávného posouzení právní problematiky v předcházejícím právním řízení a tomu odpovídající jsou i samostatné vady řízení, které vedly ke zmíněnému rozsudku.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 6. 2006, k němuž byl stěžovatel vyzván soudem, aby uvedl v čem konkrétně spatřuje jím označené důvody kasační stížnosti, stěžovatel uvádí, že správní řízení vychází ze zásady materiální pravdy a je úkolem správního orgánu, aby úplně a přesně zjistil skutečný stav věci. Důkazní břemeno je tedy zcela na straně správního orgánu a na tom nic nemění skutečnost, že účastník je povinen na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy, které jsou mu známy. Dostatečné prokázání a objasnění skutkového stavu je podmínka sine qua non rozhodnutí, kterým se účastník vyslovuje odpovědným za zjištěný právní delikt.

Dále stěžovatel upřesňuje námitky již uvedené v kasační stížnosti a ve shrnutí uvádí, že napadená rozhodnutí správních orgánů vycházela z neúplných skutkových zjištění a nepodařilo se jim dostatečně prokázat, že jako účastník řízení stěžovatel porušil dotčené

normy, zejména s přihlédnutím k pochybnostem o tom, zda v té době řídil stěžovatel nebo jiná osoba.

K tomu stěžovatel uvádí, že správní orgány pochybily, když svá rozhodnutí opírají o zápis z kontrolní jízdy, řidič v něm není popsán ani blíže identifikován. Je tam dovozováno, že řidič byl muž, což lze považovat za nedostatečné. Proto neexistují žádné důkazy, že se skutečně jednalo o stěžovatele, protože uváděný zápis nemá natolik vypovídající hodnotu, aby na jeho základě mohlo být jednoznačně konstatováno porušení dotčených norem na straně stěžovatele.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze v tom, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věcí. Protože zde není dán žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., navrhuje její zamítnutí. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou stěžovatele uvedenou v bodě IV. kasační stížnosti, a to, že správní orgány nesprávně posoudily právní problematiku ve správním řízení vedeném s žalobcem, a že tomu odpovídající jsou i vady řízení.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že dle zápisu o kontrolní jízdě vozidlem taxislužby byla dne 4. 12. 2002 provedena jízda třemi externími spolupracovníky MHMP vozem taxislužby označené obchodním jménem J. R. Bylo uvedeno, že řidičem po skončení jízdy bylo účtována částka 250 Kč, což za daný úsek je částka převyšující maximální cenu stanovenou vyhláškou č. 24/2000 Sbírkou hlavního města Prahy, která stanoví maximální ceny osobní taxislužby, a dále že řidičem vozidla taxislužby nebyl vydán žádný doklad. V protokolu o cenové kontrole ze dne 27. 1. 2003 č. 111/2003 je konstatováno, že u stěžovatele bylo zjištěno porušení cenových předpisů, a to ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Dle protokolu byl stěžovatel před podáním vyjádření poučen o svém právu navrhnout důkazy a jejich doplnění a o možnosti vyjádřit se k předloženým podkladům správního řízení i ke způsobu jejich zjištění. Stěžovateli byla dána možnost, aby se ve věci samé vyjádřil, této možnosti však žalobce do protokolu nevyužil.

Ve vyjádření ze dne 4. 2. 2003 ke zjištěním obsaženým v protokolu č. 111/2003 stěžovatel vyjádřil svůj podiv nad tím, že v protokolu uváděná zjištění nebyla kontrolními orgány konstatována při samotné kontrole, a to po ukončení kontrolní jízdy. Stěžovatel poukázal na to, že dosud nebyl seznámen s tím, kdo a kdy předmětnou jízdu realizoval a že nezná vyjádření kontrolujících v této souvislosti. Uvedl, že neměl možnost seznámit se se zápisem o kontrolní jízdě, popř. s další dokumentací osvědčující zjištění obsažená v protokolu. Stěžovatel dále uvedl, že si není vědom toho, že by absolvoval v blíže nekonkretizované večerní době dne 4. 12. 2002 jízdu na trase Praha 1, Novotného lávka – Praha 3, Bořivojova ulice. Za problematickou označil dokládanou 5 km trasu realizované cesty, pokud by k ní vůbec došlo, neboť jízda mohla být uskutečněna nepochybně i v delší jízdě odvislé od přání zákazníků. Stěžovatel konstatoval, že cenové nároky zásadně dodržuje se zvláštní pozorností a tomu odpovídající je z jeho strany i zabezpečování vydání dokladů o realizovaných jízdách.

V dodatku protokolu č. 111/2003 sepsaném dne 13. 2. 2003 správní orgán I. stupně v návaznosti na vyjádření stěžovatele ze dne 4. 2. 2003 konstatoval, že závěr o porušení cenových předpisů při poskytnuté taxislužbě dne 4. 12. 2002 vozidlem taxi provozovaným stěžovatelem vychází ze zápisu externích pracovníků MHMP o této jízdě, kteří se jí zúčastnili. Postup správního orgánu tedy nevyhází ze subjektivních zjištění, jak namítá stěžovatel,

ale ze zcela objektivně zjištěných a prokazatelně doložených podkladů. Skutečnost, že kontrola neproběhla ihned po ukončení jízdy, byla důsledkem momentální situace, za které se kontrolním pracovníkům MHMP nepodařilo včas kontaktovat vozidlo a provést kontrolu přímo na místě, když externí pracovníci MHMP nejsou oprávněni kontrolu sami provést.

Rozhodnutím MHMP ze dne 29. 4. 2003 byla stěžovateli uložena pokuta 19 000 Kč za porušení cenových předpisů.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu bylo argumentováno stěžovatelem shodně jako v následně podané žalobě tím, že správním orgánem uváděná zjištění ohledně předražení jízdného při kontrolní jízdě dne 4. 12. 2002 nebyla kontrolními orgány konstatována při samotné kontrole, a to po ukončení uváděné jízdy, a že stěžovatel nebyl seznámen s tím, kdy a kdo jmenovitě předmětnou kontrolní jízdu realizoval, nezná vyjádření kontrolujících v této souvislosti a neměl možnost seznámit se se zápisem o jízdě. V daném případě dle stěžovatele ze způsobu provedení údajné kontroly zřejmé, že nemohlo jít o odpovídající kontrolní akci, ale o svévolné počínání stěžovateli dosud neznámých subjektů. Žalobce si není vědom toho, že by absolvoval v blíže nekonkretizované večerní době dne 14. 12. 2002 jízdu na výše uvedené trase. Při uváděné anonymitě oznamovatelů a neexistenci přesvědčivých důkazů je toto obvinění neprůkazné. Bylo namítáno, že v daném správním řízení nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci a opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 31 a § 34 správního řádu. Rozhodnutím Ministerstva financí České republiky ze dne 20. 8. 2003 bylo odvolání zamítnuto a předchozí rozhodnutí potvrzeno. Žalobou podanou dne 13. 11. 2003 u Městského soudu v Praze se stěžovatel žalobou domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozhodnutím č. j. 9 Ca 274/2003 - 47 žalobu zamítl.

V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že námitka žalobce, že kontrola byla provedena v nepřítomnosti kontrolních pracovníků a že externí pracovníci nebyli oprávněni kontrolu samu provést, je neopodstatněná. Z § 15 až § 17 zákona o cenách nevyplývá, že by kontrolní jízdu zaměřenou na dodržování stanovených maximálních cen osobní taxislužby musely provádět přímo osoby oprávněné ke kontrole a že se nelze spokojit s jiným dostatečně spolehlivým zjištěním skutkového stavu. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou poté použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na spolehlivém zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81). Cenovou kontrolu u žalobce na základě informací opatřených externími pracovníky následně prováděli pracovníci odboru daní, poplatků a cen MHMP, kteří jsou ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 zákona o cenách k provádění cenové kontroly oprávněni.

Zápis o kontrolní jízdě, jakož i protokol o cenové kontrole č. 111/2003 ze dne 27. 1. 2003, které je možno v souladu s ustanovením § 34 odst. 1 správního řádu použít jako důkaz, spolehlivě vyvracejí argumentaci žalobce, že si není vědom toho, že by předmětnou jízdu dne 4. 12. 2002 absolvoval. Důkazní sílu zápisu o kontrolní jízdě nesnižuje ani skutečnost, že v něm osoby, které zápis pořídili, nejsou ztotožněny uvedením plných

jejich jmen, popř. adres jejich bydliště. Podáním správního orgánu I. stupně ze dne 24. 1. 2006 bylo osvědčeno, že osoby, které zápis pořídily, byly v den kontrolní jízdy skutečně spolupracovníky MHMP, a to na základě dohod o pracovní činnosti. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že bližší identifikace těchto osob ve správním řízení nebyla zapotřebí. Skutkové zjištění externích pracovníků MHMP učiněná při kontrolní jízdě jsou dostatečně popsána v jimi vyhotoveném zápise o jízdě a odhalení totožnosti externích pracovníků žalobci by na těchto zjištěních nemohlo ničeho změnit. Neobstojí ani námitka možné svévole ze strany externích pracovníků MHMP namířené vůči žalobci, neboť příslušní externí pracovníci provádějící pro MHMP kontrolní jízdy ve vozidlech taxi jistě nemohli vědět, že den 4. 12. 2002 jim taxislužbu na výše uvedené kontrolní trase a v uvedené době poskytne právě žalobce. Jakákoliv svévole z jejich strany s cílem poškodit osobu žalobce je z tohoto důvodu vyloučena.

Soud se zřetelem k výše uvedenému shledal, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Neopodstatnělá je rovněž námitka vytýkající správním orgánům neuplatňování základních pravidel (správního) řízení. Žalobce tuto námitku nijak blíže nespecifikoval, a není úkolem soudu, aby tak činil za žalobce. Soud proto může rovněž pouze obecně konstatovat, že z důvodů rozvedených shora nebyla možnost žalobce hájit ve správním řízení o uložení pokuty svá práva a oprávněné zájmy dotčena provedením kontrolní jízdy v nepřítomnosti kontrolních pracovníků, ani tím, že mu následně nebyla odhalena totožnost externích pracovníků MHMP, kteří kontrolní jízdu provedli.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze, uvedeným v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí, že z § 15 až § 17 zákona o cenách nevyplývá, že by kontrolní jízdu zaměřenou na dodržování stanovených maximálních cen osobní taxislužby musely provádět přímo osoby oprávněné ke kontrole. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou poté použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na spolehlivém zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení základními principy správního řízení (stejně již ostatně Nejvyšší správní soud uvedl dříve v rozhodnutí č. j. 2 Afs 104/2005 - 77).

Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje s jednoznačným závěrem, který městský soud učinil stran dostatečně zjištěného skutkového stavu, když ve svém rozsudku konstatuje: *„že nemá nejmenších pochyb o tom, že se dne 4. 12. 2002 ve večerních hodinách uskutečnila kontrolní jízda, při které žalobce jako poskytovatel taxislužby přepravil tři externí pracovníky....“*, dále že: *„obě listiny (pozn. NSS zápis o kontrolní jízdě a protokol o cenové kontrole) spolehlivě vyvracejí argumentaci, žalobce, který si není vědom toho, že by předmětnou jízdu dne 4. 12. 2002 absolvoval.“*

Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele týkající se vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

Rozhodnou je v posuzované věci otázka, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav a zda určení stěžovatele jako osoby, která se dopustila předmětného porušení zákona o cenách, odpovídá provedeným skutkovým zjištěním /§ 103 odst. 1 písm. b) s.ř. s./.. Dle cit. ustanovení pokud materiál ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán, je skutková podstata, z níž správní orgán vycházel se spisy v rozporu. Skutková podstata pak nemá oporu ve spisech, chybí-li v nich podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Nejvyšší správní soud na základě zjištění obsažených v příslušném soudním a správním spise seznal, že tato opora skutkové podstaty absentuje.

Pro posouzení věci je podstatné, že stěžovateli byla uložena pokuta za správní delikt. na základě § 17 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů.

Podle uvedeného ustanovení „pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15 cit. zákona, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu“. Ustanovení § 16 téhož zákona stanoví, že „cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 cit. zákona řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení“. Z těchto ustanovení nelze v žádném případě dovodit, že v předmětném případě porušení cenových předpisů by musely provést kontrolní jízdu přímo osoby oprávněné ke kontrole a že se nelze spokojit s jiným dostatečně spolehlivým zjištěním skutkového stavu. Nelze proto přisvědčit stěžovateli v tom, že osoby, které kontrolu provedly, tak nemohly učinit.

Nejvyšší správní soud se k námitce stěžovatel musel zabývat však dále otázkou, zda byl skutkový stav zjištěn dostatečně, když správní orgán při uložení pokuty vycházel pouze z informací získaných od externích pracovníků. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení. Tedy i takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze od externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby a přitom dovozovat jejich podjatost, účelovost výběru kontrolovaných osob, apod.

V daném případě však Nejvyšší správní soud ze správního i soudního spisu zjistil skutečnost, která zpochybňuje zjištění postavená zejména na výpovědích externích spolupracovníků MHMP, že to by právě stěžovatel, kdo se protiprávního jednání, tedy správního deliktu dopustil.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vycházel především ze zásad, na nichž je postaveno správní řízení, a zvláště pak oblast správního trestání. Zásadou, ve smyslu které je pak třeba interpretovat příslušná ustanovení jednotlivých právních předpisů, jimiž je řízení ovládáno, je zásada materiální pravdy. Jejím konkrétním výrazem je povinnost správního orgánu zjistit v rámci každé fáze správního řízení přesně a úplně skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, jak vyplývá z ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (účinného v době řízení). Samo rozhodnutí pak musí vycházet

ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 zákona č. 71/1967 Sb., v tehdy účinném znění). Tuto zásadu však jak žalovaný, tak poté i městský soud, který hodnocení skutkového stavu, tak jak jej učinily správní orgány bez dalšího převzal, zcela pominul.

Podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5 (§ 1 podle zákona o cenách se za prodej zboží považuje i poskytování služeb). Porušení povinností stanovených zákonem o cenách (§ 15 odst. 1 až 3), jakož i uložení sankcí (§ 17 odst. 1) je vázáno vždy na osobu prodávajícího, (resp. kupujícího) nikoli na provozovatele (zde „firmu J. R.“, § 8 až 10 obch. zák.). Uvedené ustanovení nestanoví předpoklady objektivní odpovědnosti pro provozovatele, resp. poskytovatele služeb, ale presumuje odpovědnost konkrétní osoby- zde té, která se protiprávního jednání dopustí.

Ve vztahu ke stěžovateli z výše uvedeného vyplývá, že jej lze postihnout tehdy, bude-li mu prokázáno, že deliktního jednání se jakožto prodávající dopustil právě on. V případě zhodnocení, zda skutkový stav byl zjištěn úplně, je nutno konstatovat pochybení především v absenci jednoznačné identifikace pachatele, (prokazatelně byla identifikována pouze provozovna – tj. vozidlo opatřené obchodním jménem), který se měl vytykaného porušení zákona dopustit. Z důkazních prostředků použitých ve správním řízení nelze dovést resp. v nich chybí zajištění popisu osoby, řídící vůz taxislužby během uvedené kontrolní jízdy. V této souvislosti jde jednoznačně k tíži správního orgánu, nikoli stěžovatele, že nebyla kontrola provedena bezprostředně po ukončení jízdy, přitom konstatování žalovaného, že: *„tato skutečnost byla důsledkem momentální situace, za které se nepodařilo kontrolním pracovníkům včas vozidlo kontaktovat a provést kontrolu na místě“* nemůže argumentačně obstát. V projednávané věci pak nelze s určitostí a nade vší pochybnost tvrdit, že právě stěžovatel se porušení zákona dopustil. V tomto případě Nejvyšší správní soud má zato, že při zjišťování skutkového stavu věci nebylo dostatečným způsobem zodpovězeno na otázku: kdo se určitého činu dopustil a otázka průkazného naplnění jednoho ze znaků skutkové podstaty - subjekt deliktu - tak zůstala v úvahách žalovaného i Městského soudu v Praze pominuta.

V uvedeném zápisu o kontrolní jízdě vozidlem taxislužby dne 4. 12. 2002 je identifikováno pouze vozidlo, kterým byla jízda provedena (registrační číslo AHC 97-62, ev. č. 06-CO26, obchodní jméno J. R.), ale nebyl nijak identifikován řidič vozidla taxislužby (pouze - muž), který v danou chvíli vozidlo řídil – tedy prodávající, který inkasoval peněžní částku a odmítl vydat doklad. Pouze ze samotné skutečnosti, že osoba, která jízdu provedla vozidlem označeném v souladu s ust. § 8 a § 9 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění pozdějších předpisů, obchodním jménem „J. R.“, nelze dovozovat, že tato musela být samotným podnikatelem – stěžovatelem. Uvedená skutečnost, že řidičem vozidla taxislužby byl právě stěžovatel, jak uvádějí ve svých rozhodnutích správní orgány, nemá oporu v daném zápisu o kontrolní jízdě a nebyla ani v průběhu správního řízení zjišťována, resp. postavena najisto.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutková podstata, ze které správní orgány vycházely nemá oporu ve spisech, přičemž v řízení před správními orgány byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správními orgány tak podstatným způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí (§ 32 až § 38 správního řádu). Skutečnosti, z nichž správní orgány dovodily závěr, že bylo dostatečným způsobem prokázáno spáchání správního deliktu stěžovatelem nelze ze spisu spolehlivě zjistit.

Z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou argumentaci stěžovatele stran pochybností v osobě, jakož i vytýkanému nedostatku spolehlivosti zjištěného skutkového stavu uplatněném v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Soud se nikterak nezabýval hodnocením provedených důkazů, pouze zkonstatoval na několika místech, že *nepochybuje o tom, že žalobce jízdu uskutečnil, nepochybuje o tom, že by externí pracovníci v zápise zaznamenali, že je žalobce vezl do cíle jinou než obvyklou trasou,....*a bez dalšího převzal hodnocení skutkového stavu provedené žalovaným. Nelze konečně přisvědčit soudu, vypořádal-li se s námitkou stěžovatele uplatněnou stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu, tím způsobem, že „žalobce námitku blíže nespecifikoval a není úkolem soudu, aby tak činil za žalobce“. Řízení, které bylo ve věci dle správního řádu, tehdy účinného, vedeno, je, jak již bylo uvedeno, postaveno na zásadě materiální pravdy, která znamená, že je především povinností správního orgánu zjistit řádně skutečný stav věci, přitom není vázán návrhy účastníků (§ 3 zák. č. 71/1967 Sb.) Pokud tak neučinil, byl dán dostatečný důvod proto, aby se k žalobní námitce, byť uvedené v obecné rovině, nenaplněním této zásady zabýval soud, a to tím spíše, jednalo-li se o řízení, v němž bylo rozhodováno o trestněsprávním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a které je založeno na presumpci nevinny.

Ohledně stěžovatelovy námitky, že došlo k dvojímu rozhodování ve správním řízení s odlišným přístupem k řešení stejné problematiky v nich, Nejvyšší správní soud uvádí, že jde (šlo) o dva skutky a dva správní delikty: první skutek spočíval v účtování vyšší než povolené ceny a jeho následkem bylo porušení zájmu na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy, druhý skutek spočíval v nevydání dokladu o zaplacení jízdného jako výstupu z tiskárny taxametru, doplněného o údaje uvedené v § 15 odst. 2 prováděcí vyhlášky, a jeho následkem bylo porušení zájmu na transparentní kontrole služeb, které poskytuje, cestujícím. Jedná se tedy o dvě odlišná jednání s dvěmi odlišnými následky, a proto i o dva správní delikty: první je deliktem podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, druhý podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě v návaznosti na prováděcí vyhlášku č. 187/1994 Sb. V prvním případě v odvolacím řízení jako odvolací orgán vystupuje Ministerstvo financí a v případě porušení ustanovení § 21 zákona o silniční dopravě Ministerstvo dopravy. Protože se jedná o porušení rozdílných právních předpisů s rozdílnými konstrukcemi jednotlivých správních deliktů může dojít k rozdílnému rozhodování ve věci; stěžovatel se tak mýlí, domnívá-li se opak.

Nejvyšší správní soud shledal stěžejní námitky stěžovatele důvodnými, dospěl k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů /ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./, a proto postupem dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu